

med Folk i den Alder for Øje, saa det vil komme til at vise et andet Resultat. Det staar nemlig der saaledes, at efter det første Aars Forløb bliver der et Tab af 0,14 pCt. og efter 3 Aars Forløb et Overskud af 0,16 pCt. Der er altsaa kun Tab i de to første Aar. De Herrer ville altsaa se, at under almindelige Forhold, under de gunstigste Vilkaar, hvor der er regnet med en Dødelighed, som er saa lav, at man selv i Statsanstalten kun daarlig tør regne med den, nemlig den Dødelighed, som var til Stede i 1880—1900, vil et saadant Selskab i de første Aar ikke alene ikke give Udbytte, men det vil ikke kunne dække sig. Jeg maa derfor formene, at den Amortisationstid, som nu er sat til 4 eller 5 Aar — man kan se det paa begge Maader — bør forandres saaledes, at den i Stedet derfor bliver sat til 10 Aar eller i det mindste 8 Aar; det er nødvendigt, for at der kan blive Balance i Regnskabet. Jeg kan ikke tænke mig, at Selskabets Soliditet paa nogen Maade vil lide derved.

Og jeg maa tro, at det i Forbindelse med det næste, som berøres i § 17, i modsat Fald vil bevirke, at Oprettelsen af ny Selskaber næsten vil blive umuliggjort, selv om der er aldrig saa megen Foretagelsesaaand og Foretagelseslyst til Stede. Thi i § 17 staar der, at før Selskabet har samlet det tilstrækkelige Sikkerhedsfond, maa der ikke udbetales mere end 5 pCt. af den indbetalte Del af Aktiekapitalen til Garanterne eller Aktionærerne. Men selv om der kun er indbetalt f. Eks. 25 pCt., saa maa man dog erindre, at de andre 75 pCt. hæfte Aktionærerne for paa samme Vis, og de kunne indkaldes, naar som helst det forlanges. Derfor mener jeg rigtignok, at man bør give Ret til at udbetale til Aktionærerne og Garanterne, efter den Tid, hvor Selskabet først begynder at arbejde med Fordel — der maa formodentlig i Henhold til de forskellige her opstillede Regler gaa 10—11 Aar — er 2 pCt. af det indbetalte Beløb, for saa vidt det drejer sig om 25 pCt. og 4 pCt., for saa vidt det drejer sig om 50 pCt. I modsat Fald tvivler jeg om, at det nogen Sinde vil være muligt at faa dansk Kapital anbragt i slige Foretagender, som man dog hverken i denne Retning eller i andre Retninger bør forhindre privat Interesse og Foretagelsesaaand fra at tage fat paa. Det staar mig derfor klart, at man i et Udvalg maa drøfte disse Spørgsmaal temmelig grundigt.

Jeg skal henstille til det høje Ting, om det ikke vilde være korrekt samtidig at faa denne Lov indbefattet i en ganske

almindelig Forsikringslov, en Forsikringslov, som omfattede baade Brandforsikring, Søforsikring, Transportforsikring, Livsforsikring o. s. v. med deres forskellige Afdelinger inden for den store Lov. Det er nemlig saa, at der efter min Formening her i Danmark kastes alt for store Summer ud til Udlandet i Form af Præmier for Forsikring. Og naar man vil sige, at man saa vidt mulig skal gøre det favorabelt for Udlandet, saaledes at Udlandet ikke skal straffe os igen, saa mener jeg, at vi, der staa som det lille Land, intet have at risikere over for de store Lande. Det er dem, som tage fra os; det, vi tage fra dem, er vist ganske ubetydeligt. Jeg skal f. Eks. oplyse om, at der i de fire store københavnske Brandforsikrings-selskaber er tegnet Forsikringer af Løsøre til et Beløb af ca. 1,4 Milliard Kr., altsaa næsten 1½ Milliard Kr., medens man om de udenlandske Selskaber aldeles positivt ved, at det mindste, de have tegnet, er ½ Milliard Kr. Man tænke sig, hvilke Beløb der gaar ud af Landet i Form af Præmier, og endvidere den Kapital, der skal være til Stede for at drive et saadant Selskab, og De ville forstaa, at det drejer sig ikke om Bagateller, men om store Summer, der ellers kunde komme Landet selv til gode til Laan til Kommuner, til Laan i Landejendomme og Købstadejendomme, Summer, som man skal betænke sig mere end en Gang paa at kaste ud af Landet.

Hvad nu angaar Sø- og Transportforsikring, har man her i Landet 6 danske Selskaber, medens man har nogle og tredive udenlandske. Saa er der en Ting at tage i Betragtning foruden de store Summer, der blive dragne ud af Landet, nemlig at det undertiden er til ikke saa ringe Skade for dansk Handel og Industri. Enhver ved jo, at disse Selskabers Direktioner i Reglen have et temmelig stort Ord at sige med Hensyn til, hvor de indtrufne Skader skulle repareres. Jeg læste den 7. September, tror jeg, det var, i Bladet „Dannebrog“ en Artikel, som gjorde mig ganske klog paa dette Omraade. Den angik det store Skib Manchuria, og man erfarede, i hvilken Grad Assuranceselskabet kan paavirke Rederiet, saaledes at dette blev nødt til at lade Skaden udbedre der, hvor Selskabet i Virkeligheden ønskede det. Naar Forholdet nu er det, at vi have nogle og tredive udenlandske Selskaber og kun fire danske, og at vi ere den lille Nation og de andre de store, vil man i mange, mange Tilfælde se, at danske Skibe blive sendte til udenlandske Skibsværfter